

§ 1, odst. 2 zákona ze dne 19. února 1907 č. 34 ř. z.). Nelze proto výhody § 1, odst. 4 zákona z r. 1896 výjimečně jen pro zlepšení odpočíného přiznané použití analogicky i na postup do vyššího stupně platu. Zůstává tedy pro rozřešení této otázky rozhodný předpis § 50, odst. 1 a 2 služ. pragm., dle něhož měl stěžovatel v 3. stupni platu VI. hodn. třídy strávit plně 4 roky, aby mohl dosáhnouti 4. stupně. Ježto jest nesporno, že plně 4 roky v 3. stupni neztrávil, nebyl by 4. stupně již z této příčiny dosáhl, i kdyby nebyl z toho vyloučen též proto, že při vystoupení z činné služby dokonal již 60. rok věku a 35 roků služby.

Nebylo tedy u něho dosažení tohoto stáří a délka služby jedinou překážkou postupu do vyššího stupně platu, jak to pro dosažení onoho osobního přídatky žádá § 3 cit. zákona z r. 1919 (slova »jen proto«) a nelze shledati v naříkaném rozhodnutí nezákonnost, když mu za těchto okolností zvýšení pensijní základny o tento osobní přídatek odepřelo.

Bylo tedy zamítnoti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 887.

Ochrana nájemníků: * Přiměřenost prvního nájemného smlouveného před účinností zákona z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. nemůže úřad ani za platnosti tohoto zákona přezkoumávati.

(Nález ze dne 16. června 1921 č. 7680.)

Věc: Viktor a Růžena T. v B. (adv. Dr. Arnošt Ráž ze Smícnova) proti nájemnímu úřadu v Bubenči (zast. radou z. s. Drem St. Strobachem, za zúčastněnou stranu Dr. K. Löwy z Prahy) stran určení činže.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje jako nezákonné.

Důvody: Karel K. najmul od stěžovatelů, manželů T., vlastníků domu č. p. 303 v B., dne 3. října 1919 ze čtyřpokojevého bytu dřívějšího vlastníka domu tři pokoje s příslušenstvím za smlouvené nájemné 2.800 K.

Podáním z 18. ledna 1921 oznámil K. nájemnímu úřadu, že stěžovatelé na něm požadují vedle smlouvené činže různé příplatky sumou 1.040 K, tedy se smlouvenou činží úhrnem 3.840 K, ač předchůdce jeho, bývalý vlastník domu, v srpnu 1914 měl byt o jednu místnost větší a přiznával z něho jen 1.300 K ročně, a žádal proto za přezkoumání smlouvy nájemní a určení přiměřené činže z bytu toho.

Po jednání s oběma stranami provedeném dne 28. února 1921 uznal nájemní úřad v Bubenči, že ... nájemné z bytu K. uznává se od 1. května 1921 přiměřeným penízem 2.404 K, při čemž za základ vzat peníz 1.800 K jako přiměřené nájemné z bytu toho v roce 1914. K této částce připočetl úřad různé přírázky a tím dospěl ke konečné cifře 2.482 K roční činže.

O stížnosti do tohoto nálezu podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Jest nejprve zabývati se námitkou stížnosti, že žalovaný úřad nebyl oprávněn přezkoumávati smlouvené první nájemné.

Byt K-ův až do 3. října 1919 nesporně nebyl pronajat, byl částí bytu užívaného dřívějším majitelem domu. Z tohoto důvodu . . . , jakož i proto, že původní byt byl rozdělen, bylo pronajmutí části bytu dne 3. října 1919 nastalé prvním pronájemem, jak blíže rozvedeno jest ve zdejším nálezu ze dne 8. ledna 1921 č. 13250, Boh. č. 656, na nějž se tímto dle § 44 jedn. ř. poukazuje. — — — — —

Nájem K-ův stal se za platnosti nařízení ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a n., jež v § 3 stanovilo, že nebyl-li nájemní předmět od počátku války pronajat, ustanovení nájemného za první nájem poté, kdy počíná se možnost použití ustanovení o ochraně nájemců, není podrobena nějakému obmezení.

Zákon z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. obmezil tuto smluvní svobodu při stanovení prvního nájemného v § 10, ustanoviv domy, pro něž bylo uděleno úřední stavební povolení před 27. lednem 1917, že z bytů v domech takových smí se smluviti jen přiměřené nájemné, a dav v §§ 15, odst. 4 a 16, odst. 2 nájemnímu úřadu právo, by vyslechna strany, podle výsledku vyšetření upravil přiměřeně v mezích tohoto zákona nájemné.

Leč ustanovení těchto nelze v daném případě použití z následujících důvodů:

Každý zákon má své časové meze a zejména, pokud výslovně to v něm připuštěno není, nelze ustanovení jeho použití na poměry založené před působností jeho.

Zákon z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. dle § 33 nabyl účinnosti 3. května 1920, nastoupiv na místo nařízení ze 17. prosince 1920 č. 83 sb. z. a n.

Ježto do 3. května 1920 byla při prvním pronájmu plná smluvní svoboda, a úřadu nepřislušelo zkoumati přiměřenost smluveného nájemného, lze obmezení § 10 a tím i normy § 15, odst. 4 a § 16, odst. 2 cit. zák. vztahovati jen na první pronájmy smluvené za účinnosti tohoto zákona.

Nebyl proto žalovaný úřad vůbec oprávněn rozhodovati o přiměřenosti prvního nájemného smluveného 3. října 1919, i bylo proto naříkané rozhodnutí dle § 7 zák. o správ. soudě zrušiti a to v celém jeho rozsahu, neboť když padla základna pro požadované příplatky vypočítané úřadem žalovaným procentuálně dle činže za přiměřenou uznané, padá tím i rozhodnutí o výši příplatků.

Č. 888.

Mimořádná opatření: * Byla-li strana omylem osvobozena od placení příplatku při výdeji chlebenek, jest i tehdy povinna doplatiti tento příplatek za prošlou dobu, když nebylo proti ní jednáno dle § 9 opatření Stálého výboru Nár. shrom. z 25. srpna 1920 č. 494 sb. z. a n. — Uložiti tento doplatek náleží výdejně lístků a v druhé stolici příslušné berní správě.

(Nález ze dne 17. června 1921 č. 7433.)

Věc: Josef H. v N. S. proti berní správě ve Slaném o příplatek při odběru mlýnských výrobků.